

Ioan ROȘCA

Pensiile și bugetul într-o societate captivă (4)

Pensii deturnate

Să privim atent motivul adesea invocat pentru agresarea fondului de pensii: nu mai sunt bani la buget pentru a suplimenta acest fond falimentar. Aflăm de la explicatorii de serviciu că s-au terminat banii depuși de pensionarii români, că nu sunt suficiente nici contribuțiile actualilor salariați, așa încât statul, în mărinimia lui, trebuie să acopere restul, dar acum e criză și nu mai poate.

Totul e fals în această teză. Să o luăm pe rând. A existat în România un fond de pensii bine separat de alte conturi ale statului? A depus și păstrat statul comunist sumele cuvenite în acest fond? Am văzut ce soartă au avut câștigurile CAP sau prelevările implicite din anumite salarii, dar măcar banii depuși explicit în fondul de pensii (principal sau suplimentar - sume depuse la CEC, conform legii) au fost gestionați prin mijloace firești? A plătit regimul comunist pensiile cuvenite foștilor salariați ai regimului "exploator" răsturnat în 1944 (majoritatea contribuitorilor avuți fiind exterminați prin pușcăria)? Oare primii beneficiari ai fondului de pensii (atunci când a intrat în funcție sistemul) au fost plătiți doar după ce au trecut anii necesari acumulării depunerilor sau statul a creditat sistemul în primele decenii, încât să aibă acum o creanță acoperită perpetuu de noii contribuabili? Nimeni nu explică elocvent cum s-a ajuns ca sumele depuse de generația X să nu mai fie disponibile, ci să trebuiască acoperite de generația curentă (X+40). De ce ar fi gol fondul nealimentat de salariații actuali în fiecare lună? Unde sunt banii depuși de actualii pensionari? Cum pot fi ei deposedați de proprietatea capitalizată dincolo de justificările nepertinente privind discrepanțele statistice între generații? Aceste întrebări generale privind gestiunea longitudinală a fondurilor de pensii pot fi puse oricărui sistem public. Să vorbim mai concret de echilibrul fondului de pensii românesc. Se știe foarte bine (cel puțin în cercurile informate) că statul român comunist (și, se pare, și post-comunist) nu s-a mulțumit să cuplească fondul la sursă (deturnând în alte direcții sume ce se cuveneau capitalizate ca pensii) ci și-a băgat trompa și în banii depuși explicit. A sifonat fondul de multe ori și consistent. Nu are acum de plătit pensionarilor creanța cu dobândă? Sau poporul român este un creditor inferior față de băncile străine? (Azi, când statul tăietor de pensii ar putea măcar considera reducerea simultană de 25% a salariilor ca bani vărsați în contul de pensii, un fel de avans/sporire a cotei, el nu ia în considerație decât împrumuturi spre bănci străine, pilotate de FMI, fapt aprobat fără crâcnire de "experții finaciari" de serviciu). De ce pretinde statul, care s-a "împrumutat" de la pensionari, că face cadouri returnând parțial banii, vărsând câte ceva într-un fond devalizat de el de-a lungul anilor? Avem dreptul la o contabilitate globală publică și lămuritoare a acestui fond? Mulți am fi capabili să urmărim/verificăm aceste socoteli - probabil tocmai acesta e pericolul. Am putea măsura de exemplu efectul Tranziției, care a dus la destrămarea economiei naționale, la dispariția întreprinderilor și locurilor de muncă, la transformarea românilor în sclavi ieftini slugărind prin lume. Încât acum, 3 milioane de salariați trebuie să susțină 5 milioane de pensionari. Dar unde e restul contribuitorilor potențiali? Cine și cum a umplut SUA, Canada, etc. cu profesioniști formați în România? Cine a alimentat Spania, Italia etc. cu mână de lucru ieftină românească, oameni care nu mai contribuie azi la fondul de pensii? Dacă acești pribegi se vor întoarce în final (storși de muncă), vor avea pensie completă? Cum va funcționa exact sistemul de compensare între țări, avem garanții că acordurile internaționale nu ne dezavantajează? Dacă în viitor vor exista 6 milioane de lucrători (noua generație, rămasă în țară), care vor avea de susținut numai 3 milioane de pensionari (lucrătorii contribuabili de azi), nu înseamnă că situația se va răsturna, deci că statul român nu are - în longitudine - criza de care face caz? Dacă emigrarea în masă e o problemă, de ce este amplificată prin politici economice descurajatoare și încurajată propagandistic? E greu de înțeles că un om care beneficiază de suport social primii 20 de ani și petrece apoi partea productivă a vieții în străinătate, este o pierdere pentru buget (că se întoarce sau nu - în final)? Că alungarea inteligenței (demarată în forță în 1990) a condus țara la faliment? E greu de observat că sistemul educațional își pierde sensul (rentabilitatea) dacă nu poate duce - în cazul reușitelor - decât la pregătirea unor specialiști făcuți cadou altora? Că sistemul de sănătate devine rentabil dacă ucide? Pentru cine lucrează parlamentarii și guvernele "românești"? Pentru populația "reprezentată" sau ca agenți ai unor interese mafioate sau străine? S-a reluat comerțul cu sclavi și România nu vrea să piardă cursa? Mai trebuie să treacă 20 de ani ca intelectualii români de tranziție să capete curajul/interesul denunțării neocolonialismului? De atâta laudă a imperialismului triumfător (realizată cu reflexele vechii laude a socialismului victorios) "banaliștii" români, cu gura

încă plină de fierul vechi al economiei "comuniste" - pe care o doreau rasă din temelii în 1990 - nu reușesc să observe că și aservirea țării dezechilibrează fondul de pensii. Cât despre victimele de azi, susținătorii păcăliți ai FSN, care pretindea apărarea intereselor socio-economice naționale, ei sunt pedepsiți pe măsura credulității și egoismului de *Om Nou* de care au dat dovadă.

Dar cu aceasta trecem la aspectul cel mai important pentru patologia gestiunii pensiilor. Bugetul real nu constă numai în combinația taxă-cheltuieli anuale ci cuprinde și contabilitatea proprietăților exploatare de stat, ca proprietăți publice sau colective (vezi în acest sens "problema CAFR", analizată lucid pe site-ul http://en.wikipedia.org/wiki/Comprehensive_annual_financial_report, care a produs în SUA un enorm scandal, cetățenii aflând că unele administrații care se pretindeau falite - suprataxând sau împrumutându-se scump la bănci - dispun în același timp de resurse financiare masive, neperceptuate de public, bazate pe activele de stat valorificate, nereflectate în buget ci doar în CAFR).

Problema contabilității duble este crucială pentru statele ex-comuniste. Principala metodă de păcălire a contribuabililor români a constat (vezi și exemplul desființării CAP) în camuflarea capitalului colectivității captive, existent în 1989. Nimeni nu a putut urmări riguros diminuarea acestui capital, prin distrugere și înstrăinare, în timp ce nivelul de trai scădea și țara se împrumuta. Proprietățile statului român ar fi putut fi asimilate unui fond cumulat de pensii și gestionate ca atare. De la stat, acumulările cuvenite românilor au ajuns însă în buzunarele îmbogățitorilor tranziției (dacă nu au fost distruse neglijent sau interesat). Acesta e miezul ascuns al problemei pensiilor în România. Bani cuveniți pensionarilor au fost acaparați de baronii tranziției, apoi albiți în România sau scoși afară prin vânzarea ieftină către străini a activelor înhățate (și devalorizate). Eludarea acestei realități e dovada consensului politicianilor și altor "întreprinzători". Nu ne putem aștepta ca posturile TV ale unui Voiculescu sau Vântu sau ca "războinici ai luminii" gen Gigi Becali să coreleze criza pensiilor cu analiza capitalului sustras "oamenilor muncii" (doar Vadim Tudor face referiri justițiare, ca să compromită subiectul). Dar "topul 300" - chiar extins la toate năpârcile statului - nu echilibrează contabilitatea pensiei dispărute. Ca să poată pună mâna pe avuția publică, din lipsă de capital, pricepere și scrupule, răpitorii post-decembrști s-au dat și la distrugerea sistematică a economiei (gintele acaparării, rămase funcționale și corect evaluate, nu ar fi putut fi achiziționate de securicomuniștii cu fundul gol sau de finanțatorii chemați în sprijinul lor de afară). Puține voci au atras atenția asupra acestui pericol în 1990, când atenția majorității a fost deturnată spre fronturi de diversivare și energiile s-au risipit jalnic în înfruntarea câștigată de Contrarevoluție.

Dar au existat și unii oameni care au spus tot ce trebuia. Constantin Cojocaru a fost, probabil, cel mai consistent/consecvent dintre ei. Rezumată extrem, teoria prezentată de el atunci publicului și autorităților (a făcut suficiente demersuri oficiale pentru a nu lăsa loc unui ulterior "nu am știut") suna astfel: 1. Pe lângă bogățiile publice ale țării (resurse naturale etc.) comunismul a clădit și capitalizat avuție muncită - forțat - de populație, proprietară în devălmășie; 2. Acest bun colectiv (sustras capitalului personal sau fondului normal de pensii) nu poate aparține decât prizonierilor lagărului, care l-au creat; 3. El trebuie împărțit sub formă de acțiuni proprietarilor de drept, conform unei formule distributive echitabile și faste pentru economie; 4. Privatizarea rapidă, necesară evadării din comunism, nu se poate face altfel, pentru că nu există capital lichid autohton suficient; 5. Distribuția echilibrată de averi care va rezulta de aici este fastă, creând bazele unei societăți participative, cu clasă medie puternică (democrație economică); 6. Dacă nu se face privatizarea prin împrumuturi cu acțiuni, economia va fi distrusă, pentru a scădea valorile la limita posibilităților de cumpărare a profiturilor (operație realizată cu sprijinul unor lideri ai întreprinderilor de stat); 7. Se va provoca și o uriașă inflație - combinată cu mecanisme de absorbire a banilor populației - scoasă astfel din cursa privatizării; 8. Privatizările prin vânzare vor fi necinstite, la prețuri nefirești, stabilite în cârdășie cu "reprezentanții intereselor statului"; 9. Vor profita de ocazie speculatorii străini fără scrupule, care vor obține, pe nimic, toate bunurile românești supraviețuitoare, transformându-ne într-o neocolonie.

Toate acestea s-au întâmplat întocmai și ne-au adus aici. Dar de alde' Cojocaru nu prea s-a vorbit în România în acești 20 de ani. Iată însă că încăpățanatul economist rebel recidivează și, de câteva luni, întreține o campanie (mai ales prin emisiunea lui Barbu de la OTV) în care cere reparația parțială a nedreptății/jefuirii populației. Tot rezumată la extrem, ideea lui de acum e următoarea: 1. E imposibil să se mai repună în situația inițială economia

destructurată și întreprinderile dezagregate - acest capital e iremediabil risipit; 2. Este greu să fie cercetate și judecate, una câte una, distrugerile și privatizările incorecte; 3. Va fi dificil juridic să fie penalizate privatizările aparent legale, făcute pe prețuri de nimic și să fie urmărite averile scoase în afara țării; 4. E nevoie de o intervenție urgentă în sprijinul populației pauperizate, lichidată fizic de sărăcie; 5. În concluzie, se propune o lege în zece puncte (<http://www.variantacojocaru.ro/>) care să opereze imediat și eficace, taxând puternic avuțiile făcute în acești 20 de ani (mai apăsate - cele nejustificate, ilicite) și împărțind partea recuperată tuturor contribuabililor jefuiți (sub forma unor fonduri individuale, utilizabile exclusiv în proiecte de întreprinderi - eventual asociative). Celor mirați de asemenea idei "utopice", Cojocaru le prezintă situația macroeconomică, balanța câștigurilor realizate în România atârând (mult mai mult decât în alte țări europene) în favoarea patronilor (în comparație cu salariații și pensionarii). Majoritatea avuției fiind aspirată masiv spre exteriorul unei Români colonizate comercial/finaciar/politic de către securi-comuniștii care ne-au alungat "ca să nu vindem țara". Efectul capitalismului roșu post-decembrist este transformarea românilor în sclavii întreprinzătorilor de afară, arendașii securi-comuniști îmbogății peste noapte punându-se la adăpostul aparențelor legaliste, integrării în Europa și imparabilei globalizări. Evident că fiecare poate avea părerea sa despre propunerile vechi și noi ale dlui Cojocaru, și le poate comenta oricum, după ce le studiază cu atenție. Unii vor susține că sunt aberante, neavenite, retrograde, comuniste, anarhiste, periculoase, populiste etc. Dar nimeni nu poate pretinde că nu ar fi interesante, provocatoare la discuții, mai ales în situația actuală. Te-ai aștepta deci ca, după ce în fiecare zi, dl Barbu dialoghează direct (prin telefon) ore întregi cu telespectorii despre legea Cojocaru, ca despre o cale de ieșire din criza creată de pauperizarea delictuală a românilor, această masivă aderare a publicului să fie pe larg reflectată și comentată în politică și în media. Ei bine ... nu se poate! Conspirația asurzitoare a tăcerii e atât de sfruntată, încât, deși nu se discută pe toate posturile decât despre ieșirea din criza pensiilor, despre milionul de semnături strâns de OTV în sprijinul Legii Cojocaru sau măcar despre perspectiva sa privind cauza dispariției pensiilor, nu amintesc nimic nici analiștii civici, nici jurnaliștii, nici politicienii care au umplut ecranele. Ceea ce anulează orice iluzie privind misiunile aservitei medii românești, un instrument propagandistic rămas în mâna uzurpatorilor colorați politic variat, ca niște ouă de Paști acoperind cu spoi același gălbenuș. Cu oricâtă frenezie caută mercenarii ideologici, intelectualitatea bancară și "vectorii de opinie" bine plătiți căi de alimentare a bugetului și de reparare a devalizatăului fond de pensii, ei nu văd că marile averi făcute fulgerător în România conțin o parte din ce s-a jefuit cetățenilor pensionți și deci că singura cale justă de cârpire a bugetului ar fi confiscarea (impozitarea puternică) a marilor averi (prezumabil ilicite). Nu e timp acum de astfel de cercetări și reparații - se răspunde ritos puștinilor provocatori care străpung scutul mediatic. Bărfa economică cu mari pretenții de tehnicitate inundă conștiințele, în timp ce nimeni nu analizează matematic evoluția avuției gestionate de stat. Se vorbește în sfârșit de corupție, de risipa dirijată către clientela politică, de administrarea defectuoasă, de conflict de interese în contracte cu statul, de marile salarii plătite funcționarilor din întreprinderile/agențiile "autonome" (vezi exemplul modului cum e tocat fondul "proprietatea" de către administratorii săi) - dar amestecul de ură și admirație față de "băieții deștepti" care "se descurcă" - nu deviază spre critica și contestarea frontală a întregului sistem. Suntem doar îndemnați să urcăm la putere PSD în locul PD, care a înlocuit PD-PSD, care a dat jos PNL-PSD, care a urmat PSD care a urmat ETC-urile create de FSN... Nu există alternativă. Niciun partid nu-și propune cercetarea/combaterea jefuirii populației prin stat și devalizarea genocidară a fondului de pensii. Niciunul nu dorește apărarea intereselor românești față de aservirea economică externă prin mijloace imperialist-comerciale și speculativ-financiare. Niciunul nu vizează cercetarea/combaterea cotozirii bancare a României (realizată după ce băncile românești au fost aspirate de paraziții securi-comuniști). Toți arată mare încredere/respect în experții băncii naționale (giranți ai distrugerii financiare a României), dărza hotărâre de a nu speria cămătării și speculatorii străini, de a vinde ieftin ce se mai poate vinde (de la aurul lăsat de romani la forța de muncă rămasă în români), de a îndatora în veac pe urmașii urmașilor noștri, de a lichida rapid clasa stânjenitoare a pensionarilor, de a elimina orice urmă de socialitate, dezvoltând impetuos condiția umană agresiv-competitivă. Un partid al celor de jos, care să facă față pluri-partidului celor de sus (distribuit stânga-centru-dreapta) nu poate apărea într-o societate captivă politic. (Va urma)